

[Bernhard Baunsgaard]

Bernhard Baunsgaard (RV):

Det er usædvanligt, at et lovforslag kobles sammen med en ratificering af en konvention, men det er sket i dette tilfælde. Regeringen og socialdemokratiet har udtrykkeligt sammenføjet udvidelsen af straffeloven med ratificering af den europæiske konvention om bekæmpelse af terror. Normalt sker ratificeringer alene på regeringens ansvar, men jeg opfatter det sådan, at regeringen i dette tilfælde har bedt om gode råd, og jeg kan understrege, at det har den fået.

Regeringens udspil har været – og det anerkender jeg fuldt ud – at regeringen og socialdemokratiet ønsker at tage forbehold over for udlevering af folk, der, fordi de er udsat for politisk forfølgelse i deres eget land, har grebet til et desperat middel for at slippe for forfølgelsen. Derfor har regeringen sagt: i sådanne tilfælde vil vi ikke være forpligtet til at udlevere et sådant menneske. Vi støtter det fra radikal side helt ud. En nødvendig forudsætning for, at man kan mene det alvorligt, at man på én gang ønsker at bekæmpe terrorisme og samtidig vil sikre det enkelte individ, er, at man stemmer for straffelovsændringen, og det gør det radikale venstre.

Vi er klar over og anerkender, at et forbehold over for artikel 1 i den europæiske konvention er i overensstemmelse med det bedste i dansk demokrati, og det er udsprunget af respekten for humanisme og respekten for det enkelte individs retssikkerhed. Jeg vil føje hertil, at det er godt, at udlændinges ret sikres, men det er også en pligt for en regering at sikre danske borgere, og det gør regeringen ikke, når den vil nøjes med ét forbehold. Regeringen har sikret udlændinge, men den har ikke sikret danske statsborgeres retssikkerhed.

Der står i artikel 8, at man er forpligtet – såfremt man ikke tager forbehold naturligvis – til at yde den størst mulige gensidige bistand i straffesager vedrørende de i artiklerne 1 og 2 nævnte forbrydelser. Vi kan tænke på nogle danske statsborgere, der har bekendte i et andet land, og disse bekendte er i deres eget land blevet anklaget, måske af politiske grunde, for en eller anden forbrydelse, som man ønsker dem straffet for. Hvis vi ikke understreger, at vi tager forbehold over for artikel 8, så kan de nævnte danske statsbor-

gere risikere at blive udsat for f. eks. telefonaflytning og andet.

Jeg gør opmærksom på, at når vi har taget den stilling, at det er nødvendigt udtrykkeligt at understrege, at vi forbeholder os retten til selv at skønne i disse sager, så står vi aldeles ikke alene. Den italienske regering har taget det samme forbehold, og – hvad der måske er mere afgørende for danske vælgers stilling – den norske regering har også fundet det nødvendigt at understrege, at man vil selv vurdere, om man skal iværksætte undersøgelser. Jeg tror, den norske regering her har set ganske ret. Det er nødvendigt at understrege det, uanset at der i stk. 2 i artikel 8 er åbnet en mulighed for det.

Jeg kan ikke være enig med de socialdemokrater og de ministre, der hævder, at hvis vi tager forbehold 2 også, så vil vi ikke for alvor gå ind og bekæmpe terrorisme. Det vil vi; fra radikal side understreger vi det ved at stemme for straffelovsændringen. Men vi ønsker også fra radikal side helt utvetydigt at sikre danske statsborgeres retsstilling. Det gør regeringen ikke.

Jeg sagde for et øjeblik siden, at regeringen havde bedt om gode råd med hensyn til ratificeringen af den europæiske konvention vendt mod terrorisme, og den har fået disse gode råd. Regeringen og socialdemokratiet – og jeg understreger, at det er socialdemokratiets egen afgørelse – har mulighed for at få flertal for at ratificere sammen med venstre, konservative, centrum-demokrater og kristeligt folkeparti, hvis de ingen forbehold tager. Men der er et lige så afgørende flertal, hvis regeringen står sammen med os andre og også vil tage forbehold over for artikel 8 og derigennem sikre retsstillingen for danske statsborgere. Der er denne mulighed også. Endelig er der den tredje mulighed, og jeg skal kun beklage, hvis socialdemokratiet vælger den tredje mulighed. Den tredje mulighed er, at socialdemokratiet kan få flertal for at tage ét forbehold sammen med fremskridtspartiet. Jeg understreger, at regeringen har alene sammen med socialdemokratiet afgørelsen i denne sag. Ønsker man virkelig her, hvor det drejer sig om menneskerettigheder, at bygge på et parti, hvoraf medlemmer for ikke ret længe siden – jeg understreger, at det var ikke partiet som sådant, men det var medlemmer af partiet, en række medlemmer, herunder hr. Glistrup – krævede indført en